

meie jures seäl koiäs kui agga meie mol-
lemad ollime seäl koiäs. Ja sellesinnatse
naese poeg surri õse ärra, et ta tedda ol-
li ärramagganud. Ja ta toufis kesse dõd
ülles ja wõttis mo poia mo kõrwast ärra,
kui so ümmardaja maggas ja panni
tedda omma sülle, ja omma surnud poia
panni ta minno sülle. Kui ma homiko
üllestoufin omma poia immetama, wa-
ta, siis olli ta surnud, ja ma tunnista-
sin homiko tedda, ja wata se ep olnud
mitte mo poeg, mis ma ilmaile tonud.
Ja teine naene ütles: Ei mitte, minno
poeg ellab, ja sinno poeg on surnud; ag-
ga teine ütles: Ei mitte nenda, so poeg
on surnud, ja mo poeg ellab; Ja nenda
rääkijid ja waidlesid nemmad tuf aega kün-
ninga ette. Mis kohhut piddi nüüd
moistetama? Sure kannatussega olli
kuningas neid kuulnud agga ta ei saand
kummaski tõsist märki, kelle pool õigus
ja

ja tõdde piddi ollema. Tunnistus mek-
hi ei olnud, sest nemmad ollid üksipäinis
ühhes kotas ellanud. Õsel olli keik sün-
dinud, peäleki kui teine magganud, kuida
ta siis teadis, mis teine õsel teggi. Las-
test ei woind ka märki sada, sesi need ol-
lid mollemad pea ühheiggased ja ükski ei
olnud neid enne näinud, kui agga need
kaks rüdejad naesed. Sepärrast armas
kuningas ommas meles ärra, ei ükski
muldo, kui nende naeste omma südda
woib sün tõt ülestunnistada, ja siis üt-
les ta neile: Teine ütles: sestinnane on
mo poeg, ja so poeg on surnud; ja teine
ütles: Ei mitte nenda, so poeg on sur-
nud, ja mo poeg on ellus. Toige mulle
üks modē, ja se todi kunninga ette. Siis
ütles ta: Raiuge poleks se laps, mis el-
lus, ja andge teine pool ühhele ja teine
pool teisele. Ei olnud kunninga meel mit-
te, sedda sūtuma last ärratappa, waid et